

Výuka gobelínového tkaní
na úterních schůzkách.

(vpravo)

Pohled na tajemný hrad
Svojanov. Reportáž najdete
uvnitř čísla.

(dole)

Obsah

Hra starých Vlků	2
NEVYHAZOvat!!!	3
Rapotice	3
Stopovací výprava 1. 4. 2000	6
VRÁTÍ SE VE SVÝCH STOPÁCH... ..	7
Halóó, pomóóc (Svojanov)	10
Valná hromada LLM	12
Letní expedice se blíží	13
Stoupání na horu	14
Poznej a urči 15 souhvězdí.....	16

Nejblíží akce

- 28. 4. - 1. 5. výprava Viničné Šumice + v pondělí pěšky do Brna
- 13. 5. dopoledne **Linda** - malování na sklo,
odpoledne horolezecká stěna **Piff**
- 16.5. schůzka účastníků XI. LEV
- 26. - 28. 5. sněm LLM
- 9. - 11. 6. horolezecká výprava - vede **Piff**
- 23. - 25. 6. příprava tábořiště

Hra starých Vlků

Vzhůru, odvážní, jež jste zdolali alespoň jeden z úkolů, teď už je vás 27. Naposled vlna úspěchů přišla v den, kdy řada z vás navštívila bazén na Lesné. Dobře se tu nejen o jelenohorský potěr postarali Honza, Mižu, Drápek a Zvírátko.

Na konci zimy se přihlásili Brčomil a Silva se splněným úkolem „Stavba krmítek“.

Vaše výkony nadchly i pár dalších náčelníků v LLM. Na podzim se prý můžete těšit na další hru.

Nejlepší hráči jsou už všeobecně známi. Tentokrát je na špici Brčomil (ČČ) s desítkou úspěchů. Devětkrát zvítězili nad úkolem Mižu (LM) a Silva (ČČ).

Pochvalu si ovšem zaslouží i řada dalších z vás. Katka a Martin T. už vykonali sedm činů, Radek D. zabodoval pětkrát stejně jako Terka. Úspěšný je ovšem každý, kdo zdolal alespoň jeden z činů.

Pátý list úkolů

I.W/7 - Chůze na chůdách

Na chůdách přejdi 100 m vpřed, 10 m vzad a 10 m na stranu.

II.A/4 - Souhvězdí

Rozpoznej a pojmenuj na obloze 15 souhvězdí.

III.E/4 - Ušij kapote

Ušij v ruce kapote a rukavice z deky.

IV.A/1 - Bylinkové čaje

Prokaž, že znáš 10 rostlin, které se používají k výrobě čajů. Vysvětli, které části se používají, kdy se sbírají, jak se čaje připravují, jaké mají použití a účinky. Pět druhů čajů připrav; čaje musí být správně připravené a chutné.

V současné době jedná Starý Vlk (JH) se Starovlky o prodloužení doby hry, aby větší část z vás měla šanci hru dohrát.

Návod na ušití kapote vyjde v příštím čísle Vlčovníku.

NEVYHAZOVAT!!!

Všimli jste si v minulém Vlčovníku prosby svého dorostu/potěru (nebo porostu/dotěru???), abyste na ně mysleli, než vyhodíte plastová vajíčka od Kinder nebo malé papírové krabičky? Rozšiřujeme své sběratelské aktivity na:

peříčka (na šipky a šipy)

plata od vajíček (na odhlučnění klubovny)

krabice od bonboniér (na naše sbírky odlitků stop a další)

odstřížky látek (na marionety)

zbytky vln (na drhání)

Časem toho bude možná víc.

A otázka, jak nám tohle všechno lze předat? No přece - **přijďte v úterý do klubovny na naše schůzky**. Uvidíte, že se zabavíte buď s námi (naše ještě nešíkovně tlapky pomoc těch Vašich pokročilých lopat tolik potřebují) - nebo při jiných užitečných činnostech. Přibývá např. provrzaných kolíčků v roli olivek a chce to pár šikovných rukou, které by je na celty přišily. Před každou výpravou zoufale sháníme různé věci, takže by se hodilo konečně provést inventuru všech věcí a sepsat na stěnu seznam toho, co je k dispozici. Činností by se našlo... a přitom si můžete s námi i zapívat a společně pokecat. Kdy Vás můžeme čekat, milí a vzácní dospěláci???

Rapotic

10. - 12.3.2000

Brčomil

I když je již den o hodinu delší, rtuť teploměru stále říká: „Je tam zima, nikam nechoď“. Uchylujeme se tedy k tradičnímu kompromisu. Noc strávíme pod střechou nějaké školy, den zase v lůně matky přírody. Pátek se neúprosně blíží... Rádi bychom sice vymysleli něco nového a neotřelého, pro nedostatek času se však musíme uchýlit k variantě osvědčených nocovišť. Jedním z nich je základní škola v Rapoticích. Mají tu na nás milou a drahou vzpomínku v podobě urvaného basketbalového koše. Po takovýchto zkušenostech

nám určitě nocleh neodepřou. Zavolali jsme tam, domluvili se a může se jet.

Přestože na úterní schůzce každý, koho jsem se optal, zda jede na výpravu, záporně vrtěl hlavou a tvářil se jak zdechlý sumec, nakonec se nás na hlavním nádraží sešlo sedm lidí a ještě další dva měli dojet. V Rapoticích nás příjemně vítá paní správčová, vykazuje nám tělocvičnu, kuchyň s jídelnou a zanechává zcela školu napospas smečce Vlků. Taky toho řádně zneužíváme. Jakmile v nás zmizela báječná večere a lá co

kdo dal, stavíme v tělocvičně opičí dráhu. Děti při pohledu na ni zapomínají na zděděné geny po svých předcích a v předklonu po čtyřech za neartikulovatelných skřeků pobíhají mezi překážkami. Jejich běsnění nás nenechává dlouho chladnými a zanedlouho už se tělocvičnou proháníme s nimi. Abychom tomu dali alespoň jakýs takýs řád, dělíme se na dvě družstva. Jedno pod vedením Páti dostalo jméno Sádlo-máslo, druhé, jemuž šéfuje Zuzka, si zase říká Kudlanky bezbožné. O poslední rozruch dnešního večera se postarala moje maličkost. Jelikož jsem se dostal do Zuzčina družstva, musel jsem se z bezpečnostních důvodů změnit na samičku, protože jak známo, kudlanky své samečky požírají.

Ráno se probouzíme za pomoci papuče. Jejím vlastníkem a pachatelem celého incidentu byl Zdeněk, který ji po mě vrhnul za to, že jsem na něj dělal ksichty. Jenže místo mě strefil Petra. Abych mu předvedl, jak se správně hází (a tím i dokázal jaký

je béčko a křivák, když se neumí z takové malé vzdálenosti trefit), hodil jsem botu nazpět po něm. Ale ouha. Trhlo to vedle ležící Zvířátko. Rozcvičku už tedy máme za sebou. Ještě ranní píseň, snídani a můžeme vyrazit ven. Batohu s jídlem se jako první nosič ujímá Petr. Při jeho potěžkání (toho batohu) mě napadá, že nemáme děti, ale pyraně. Sotva za námi zaklaply dveře školy, vnutili jsme nic netušícím dětem do rukou mapu s buzolou, určili jim cíl a ať se ukážou.

A taky že se ukázaly. Že jsme se museli brodit proudem vody přetékájící vysokou rybniční hráz - budíž, nejsme máčky a nějakou tu kapku vody vydržíme. Ale když nás jejich orientační smysl zavedl do soukromé zahrady, bylo to již na pováženou. Ještě že branka byla jen na závoru. Hned za vesnicí potok vyhloubil hluboké, úzké údolí, po jehož dně se teď spokojeně klikatil. Dlouho se však ze své volné pouti neradoval, neboť za chvíli mu cestu zkrížila řeka Chvojnice, která ho schramstla jak malinu.

Údolí Chvojnice je od nepaměti Mekkou trampů, a tak brzy narážíme na různě zastrčené campy, totemy a sruby. Na ohništi jednoho z nich pak připravujeme teplý oběd. Počasí je k nám trochu nevlídné, takže se nikde dlouho moc nezdržujeme a, jak je to jen možné, opouštíme hluboké údolí Chvojnice. Dlouhé stoupání nám ubralo mnoho sil, a k tomu nám do cesty vlezly jakési ostnaté dráty, plot s elektrickým napětím, betonové zdi obložené kamerami a desítky výstražných tabulek. Vojenská raketová základna. Nic si z toho neděláme. Prolézáni takovými objekty je běžnou trampskou rutinou.

Šero nás zastihlo v lesích na uzoučké asfaltce mezi Ketkovicemi a Rapoticemi. Poslední metry, poslední vzdechy dětí a je tu škola. Po náročném výšlapu do nás večere padla jak Němci do krytu. Zároveň s večerí padla vidina opičí dráhy, kterou jsme ještě ráno dětem

slibovali. Vytahuje se kytara a dlouho do noci na ni střídavě preludujeme.

I nedělní den je na dobré počasí velmi skoupý. Uvádíme tělocvičnu a přilehlé prostory do původního stavu, předáváme školu paní správcové a odcházíme do lesa za vesnicí, kde se pokoušíme o odlitky stop zvířat. Déšť a vlezlá zima nás však nenechávají práci v klidu dokončit. Balíme to a prcháme na nádraží do prázdné, teplé čekárny. Brzy se však do ní vedrala velká skupina dětí. Když si mezi sebou začaly rozdělovat svačinu, probudila se v našich dětech vlčí krev spolu s námi vypěstovaným pudem sebezáchovy, vecpaly se mezi ně a brzy z davu vypluly obtěžkány svačinou. Do příště si ještě musíme dát za úkol naučit je, že když už někde něco dostávají, tak ať toho vezmou víc i pro nás.

□

Nebyl apríl. Dáša ve zvalde prorocky pravila, že se v sobotu rozjasní - a tak se dnes ráno po pěti dnech hustého oblačna ukázalo sluníčko a hřálo a hrálo. Sešli jsme se v 9 h v klubovně v nezanedbatelném počtu osmi dětí, jednoho miminka v kočárku a šesti dospělých a vyrazili jsme směrem, který určoval Brčomil, vedoucí výpravy.

Cestou od autobusu jsme si ověřili pravdivost Evčiných slov - slibovala nám na schůzce, že na výpravě můžeme nasbírat první bylinky na čaj, určitě aspoň podběl. A podběl opravdu kvetl. Sběr bylinek jsme nechali až na konec, abychom sádrovými odlitky nasbírané kytičky nezmasakrovali v baťůžcích.

I Brčomil měl pravdu, když říkal, že stopovací výprava se musí odehrát nejpozději v dubnu, jinak odkaliště vyschne. Už bylo skoro suché, takže jsme zvolili opravdu poslední použitelný termín. I tak byly stopy

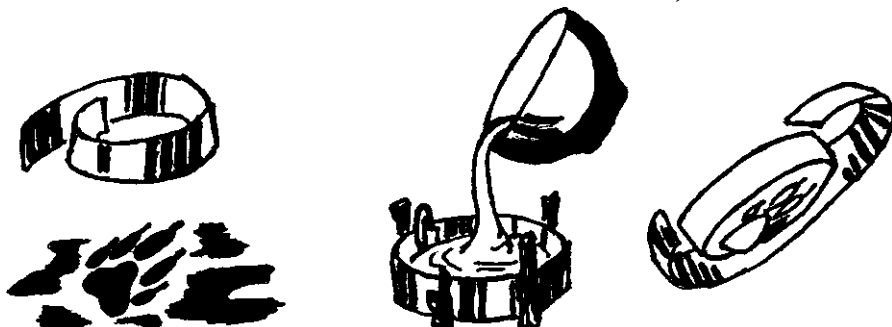
už zčásti příliš staré, než by se daly odlévat.

Většina z nás však našla a odlila alespoň stopy psů a srnců. Ti šikovnější našli ještě stopy bažanta, který před námi vylétl z podrostu (podle toho jsme taky stopy poznali). I tak jsme měli málo sádry, takže jsme si v poledne zahráli s Evčou fajn hru, zatímco Dáša odkvačila domů pro další sádru. Ještě že je odkaliště tak blízko.

Ani se nám nechtělo domů. Od bláta až za ušima (jak bychom vypadali, kdyby odkaliště nebylo vyschlé, to si opravdu nedokážeme představit), plné baťůžky odlitků, hezkých kamenů a květů podbělu na čaj jsme se po 15 h dobatolili zpátky do klubovny, odkud jsme se rozpouštěli.

Ti starší si ještě sedli k čaji a k menší svačině, aby si ujasnili, co je třeba zvládnout do tábora - živá debata jim vydržela až do soumraku.

Největším překvapením dne bylo oznámení, že do Svojanova jedeme už příští týden, tedy nikoliv až za 14 dní. Neva, stejně se těšíme. □

Sedmý prorok, který kdysi dávno přišel mezi lid, byl jiný, mladý, a v očích měl zvláštní pohled. Pravil: „V čase sedmého ohně se objeví noví lidé. Vráti se ve svých stopách, aby našli u cesty to, co zbylo z dávných věků. Jejich kroky je dovedou ke starcům, které požádají, aby je na cestě doprovázeli. Ale mnoho starců se oddalo spánku. Probudí se do nového času, aniž by měli co říci. Někteří starci budou mlčet ze strachu. Ale většina z nich nepromluví, protože se jich nikdo nezeptá.“

náčelník William Commanda z kmene Algonquinů

Minule jsme si povídali o méně zastoupených jazykových skupinách mezi préríjnými Indiány - o kadoské (Wičítové, Arikarové, Pawnee) a athabaské skupině (Kiowa-Apači). Stejně tak málo byla mezi préríjnými Indiány zastoupena skupina jutoaztécká - patřili k ní jen Komančové, Juteové a Šošoni. Všechny tři kmeny žily na východní straně americké části Skalistých hor, **Komanči** (o kterých už víme, že byli nejlepšími jezdci na koních) byli severovýchodními sousedy Apačů, na sever od nich žili **Juteové** a zhruba uprostřed americké části Skalistých hor pak Šošoni. Ze všech Jutoaztéků přežili invazi bílých nejlépe **Šošoni**, kteří se k bělochům vždy chovali přátelsky, za což si vysloužili velkou a vcelku použitelnou rezervaci v dnešním Wyomingu (náčelník **Washaki**). Ani jeden z těchto tří kmenů se na prerie

Dáša Petrová

Arapaho

nestěhoval - prostě jen s příchodem koní změnil zhruba v 17. století svůj dosud usedlý způsob života a začal se živit převážně lovem bizonů, kteří se bez koní dříve dali lovit jen těžko. Bizon byl ostatně jediným velkým zvířetem, které v Americe přežilo ústup ledovců...

Než se dostaneme k největším skupinám préríjních Indiánů, zaslouží si zmínku ještě severní sousedé Šošonů, kterým běloši říkal **Nes Perséové** (Propíchnuté nosy - nosili v nosní přepážce ozdobu z mušlí). Svůj původ odvozují tito Indiáni z šahaptiské jazykové skupiny od kojota. Nes Perséové nebyli praví préríjní Indiáni, přestože se k nim počítají - žili v polopodzemních chýších a stěhovali se minimálně. Když se s nimi běloši setkali poprvé v r. 1805, bylo jich jen asi 600. Tento velmi malý kmen se nesmazatelně zapsal do historie Ameriky nejen svým odporem proti přestěhování do rezervace pod vedením náčelníka **Josefa**, k němuž se později vrátíme,

Čejen

nýbrž i tím, že jako jediní Indiáni vyšlechtil nové plemeno koně zvané *Appaloosa*, které dnes patří k nejrozšířenějším plemenům.

A teď už k nejpočetnějším skupinám prérijních Indiánů. Byli jimi Indiáni z algonkinské jazykové skupiny (v oblasti prerie tzv. „západní“ Algonkinové - Arapahové, Čejeni, Černonožci, v Kanadě pak na sever od prerií „prérijní“ Kriové a na sever od Velkých jezer „severní“ Algonkinové - Odžibvejové). Tato jazyková skupina dostala jméno podle kmene Algonkinů, lesních Indiánů žijících na severním, tedy levém břehu řeky Sv. Vavřince. Kmen Algonkinů byl první indiánský kmen, který přišel ve větší míře do styku s bělochy, takže asi 300 slov z jeho jazyka přešlo do běžného užívání (karibu, Manito, skunk, squaw, ...). Celá řada místopisných názvů v oblasti jejich původního území pochází z jejich jazyka (Manhattan = Ostrovní kopec, Mani-toba = Úžina

duchů, Massachusetts = Okolí velkého kopce, Saskatchewan = Rychle tekoucí řeka, Chicago = od slova šekagua, skunk). Jejich nejvýznamnějším náčelníkem byl **Tekumseh**, o kterém budeme mluvit později podrobněji. Převážnou většinu algonkinských kmenů vyhubili běloši a epidemie, některé (Delawary, Mohykány) však mají na svědomí v prvé řadě jejich sousedé, lesní Indiáni Irokézové - ale i o nich později.

Ale zpět k prérijním Indiánům ze skupiny Algonkinů. **Arapahové** a Čejeni žili původně v oblasti Velkých jezer, odtud je Dakota Siouxové vytlačili do prerie. Jejich představa vzniku světa zahrnovala želvu, která svět vynesla z vod, a kachnu, která přinesla dýmku a klas kukuřice prvnímu Arapahovi. Jinak je historie Arapahů příběhem neustálých válek se sousedy - Jutey, Šošony, Pawnee, Dakoty, Kiowy i Komanci. **Čejeni**, jihovýchodní sousedé Arapahů (a jediní sousedé, se kterými Arapahové prakticky nikdy neválčili) prosluli ovládnutím posunkové řeči, velkými slavnostmi Slunce, válečným spolkem Psích válečníků (možná si vzpomenete na seriál Dr. Quinnová, kde o nich byla velmi často řeč), dále svou účastí v bitvě u Little Big Hornu (podrobněji se k ní vrátíme později) a nakonec hrdinským odporem proti nucenému přesídlení do rezervací v Montaně a Oklahomě, s nímž jsou spojena především jména tehdejších náčelníků **Malého vlka** a **Tupého nože**. **Černonožci** si své jméno vysloužili černým pomalováním těla a mokusínů zaprašených černým

popelem. Prosluli především válečnými spolky, jejichž spojením vzniklo velké bratrstvo zvané Všichni kamarádi, nejsilnější a nejbojovnější organizace severních prérií. Kmen téměř vyhynul na tři epidemie nešťovic na přelomu 18. a 19. století, předtím však stačil napomoci málem úspěšnému vyhlazení svých příbuzných, Indiánů kmene Cree (Kriové, viz dále). **Kriové** se skládají z větší části lesních Kriů a menší části prerijských Kriů. Byli proslulými lovci kožešinové zvěře. Po celém severu Ameriky byli známí díky svými medicinmanům, kteří byli nadaní mimořádnými schopnostmi - dokázali na dálku uhasit oheň, nalézat ztracené věci apod. I Kriové doplatili na alkohol a nešťovice, podepsali se na nich však i jejich příbuzní, bojovní Černonožci. **Odžibvejové** byli jedním z největších kmenů severní Ameriky. Jejich jazyk je považován za jeden z nejtěžších jazyků na zemi vůbec - měli např. více než 500 slovesných tvarů. Jejich nejslavnějším náčelníkem byl **Pontiac** a o věhlas se jim postarala mj. i tzv. indiánská (divoká) rýže, kterou spolu s ostatními sousedními kmeny pěstují dodnes (a která byla odjakživa zdrojem sporů mezi sousedy. Odžibvejové se dělí do čtyř podkmenů - Odžibvejové Hořejšího jezera zvaní Saulteaux (čti: saltó, sami sebe nazývali Bavatigovinivug = Lidé vodopádů), Ottawové (vl. název, Obchodníci), Potawatomiové (vl. název, Lidé ohniště) a Missisaugové (vl. název, Lidé velkého ústí). Kromě Missisauků vytvořily kmeny Odžib-

vejů velkou konfederaci, která však proti sousedním Irokézům (Liga Irokézů, svazek zpočátku pěti a od r. 1722 šesti kmenů) a Dakotům (Velká prerijská konfederace čili Sedm poradních ohňů) příliš neuspěla.

Tolik Algonkinové. Zbývají nám už jen Siouxové, nejpočetnější prerijsní Indiáni. Pak nás čeká povídání o lesních Indiánech žijících na východě severní Ameriky. Ještě se Vám všichni nepletou? Bude hůř...

□

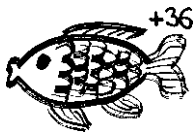

7. – 9.4. 2000

Evča

Visím tady za uši přikolíkovaný k prádelní šňůře! Že prý strašně smrdím kouřem! No chápete to?

To si vám teda musím postěžovat! Já měl totiž tenhle víkend vůbec strašnou smůlu. Všechno to začalo už v pátek, kdy jsem byl omylem sbalen do batohu. Moje paní je totiž velký člen kmene Vlků a ti pořád někam jezdí, jako by jim v teple u televize nebylo dobře. Tentokrát jsem si říkal: „Prší a je zima, tak to se stejně za chvíli vrátíme.“ Ale kdeže. Když jsme přišli na Zvonařku, už tam bylo tolik lidiček, že mě málem rozmačkali. A jenom mě moje paní vytáhla, abych se nadechl, uviděl mne jeden vousáč (co mu všichni říkali Starej Vlk) a ten na celý nádraží začal křičet: „Jé, to je Zajíček Ropáček!“ Taková ostuda!

Ale tím moje trápení teprve začalo. Když přijel autobus, okamžitě jsme ho naplnili od kufru až po střechu. A kde ještě zbyla skulinka, tam přistoupili další lidi cestou, takže jsem nakonec ležel na obrovské hromadě batohů a na mně ještě přešlapoval ratlík pouliční a skoro dvě hodiny mi funěl a slintal na uši. A tak jsem ani neslyšel, jak děti kolem mě krásně zpívají.

Pak nás najednou, myslím, že ve vesničce Svojanov nebo tak nějak, všechny vyhnali ven napospas větru a dešti. A rovnou vzhůru do strašlivě prudkého kopce – prý na hrad. No,

hrad tam sice stál, krásný, i s vysokou věží, ale mně se na něj vůbec nechtělo. Naštěstí jsme se zabydli v nějaké chaloupce v podhradí. Ale nevím, který to rarášek pokoušel ty naše dospěláky, že museli vymyslet ten strašidelný pochod nočním lesem. A ještě u toho měla chudinka moje paní hledat nějaký obrázky! No hrůza! Ještě teď mám celej kožich zježenej.

A aby toho nebylo málo, ještě nás přinutili jít spát nahoru na hradní věž. Všude tma, déšť, vítr, vrzající prkna, příkré schody, hvízdající meluzína a cvakající zuby kamarádů. No a ještě ta Bílá paní nebo Hamerlík na praseti a je to komplet jak z hororu!

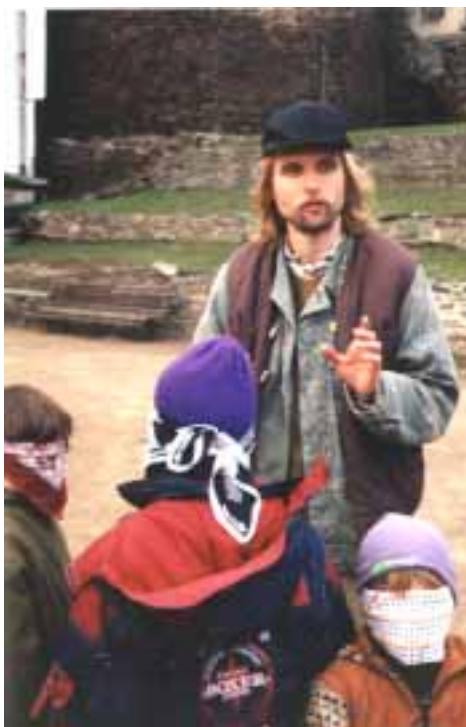
A ráno, sotva jsem se trošičku vyspal, jsou už všichni tady nahoře a zpívají Sluníčku. Jenomže ono stejně nic. Cha, cha. Vidíte, já jsem to říkal, že máme zůstat doma.

No, ale co to? Teď mě moje paní odložila. A kdo mě bude zahřívát? No to se mi snad jenom zdá? Že prý bych jí zavazet, až bude běhat po lese od šifry k šifře. Že prý jí tlačím na břiše, když válí sudy z kopce. Že by mě zamáčkla, až se bude plazit trávou. Že prý by mě ztratila, až bude bránit poklad. Že prý by mě pokecala, až bude obědvat špagety. Že prý nevím, co je to azimutový závod a vůbec, že prý neumím zpívat! No, to je pravda. Ale stejně mě ještě teď bolí hlasivky.

To jak jsem na ni na hradě křičel, když musela jít s šátkem na očích. „Dopravaá, néé, trochu víc doleváá, pozóór, před sebou máš schody.“ A dospěláci protiváci se jenom smáli.

Já, kdybych nebyl vegetariánem, všechny bych je pokousal. Nebo kdybych byl alespoň větší. Normálně si mě večer u táboráku jeden halama spletl s buřtem a chtěl si mě opíct, brrr.

Jediné zpřízněné dušičky jsem potkal. A to přímo uvnitř hradu, na výstavě keramických pohádkových postaviček a jiných pajduláků. Ale ti se stejně jen smutně koukali přes sklo a šuškali mi: „My ti tak závidíme, chlupáčku, že si můžeš s paní jezdit sem a tam po světě. Sedět pořád doma, to je hrozná nuda.“ No to je asi pravda, ale bráškové plyšáci, **BRÁNTE SE!** Vždyť s takovou Vlčí smečkou nám za chvíli všechny děti utečou. A kdo nás bude rozmazlovat? Vždyť oni už ani nefňukají. A při všech těch hrách, písničkách a

Pavčiných pohádkách si na nás ani nevzpomenou.

A tak to přece nemůžeme nechat.

Valná hromada LLM

Starý Vlk

Možná si vzpomenete, že před několika týdny navštívil naši klubovnu náčelník LLM Tokaheya s několika dalšími náčelníky kmenů a členy náčelnictva. Stalo se tak po skončení Valné hromady LLM, která se konala v klubovně kmene Wallova.

Valná hromada řeší problémy celé Ligy. Svoje zastoupení na ní má každý kmen.

Mezi problémy, které se letos Valná hromada snažila řešit, patří:

- **Slábnoucí propagace LLM.** Přitom platí, že o kom se nemluví, ten neexistuje.
 - **Malá členská základna.** Nyní je v LLM registrováno asi 800 členů. Přitom se kolem LLM i kmenů pohybuje spousta lidí neregistrovaných. Spousta z nich tvrdí „Není to k ničemu“, nebo „Chci zůstat nezávislý“, popř. „Patřím ke kmeni, ale nechci nic platit Praze“. Bohužel přesně tito lidé teď v této chvíli poškozují kmene nejvíc. Liga má méně než 1000 členů, a tím přestala být celostátní organizací. Je považována za regionální sdružení. A to znamená jako vždy problémy mimo jiné i finanční, které hradí řadoví členové ze svých kapes.
 - **Řada Woodcrafterů** usnula na vavřínech po získání prvního titulu. Nabízí se otázka? „Je Woodcrafterem člověk, který za poslední rok nebo dva nezískal žádné orlí pero, nejedí na žádné výpravy či táboření, neúčastní se aktivně žádných akcí a projevuje se výhradně kibicováním o tom, co bylo, když byl o rok, dva či šest mladší?“
 - **LLM hledá tábořiště** – Malý Walden máme jen v pronájmu a platíme za něj dost velkou částku s ohledem na to, že Lize nepatří okolní lesy.
-

... A co z toho

No, pro každý kmen z toho vyplývá přibližně toto:

- O jednu třetinu zvýšit početní stav kmenů, Vlků by mělo být 60. Tím se vyhneme problémům se státní správou.
- Činnost kmenů je zajímavá a dobrá, ale to víme jen my. Je třeba dát o sobě vědět ve svém okolí (články do novin, propagace kmene).

Letní expedice se blíží

Jen nemnoho z vás, Bratříčci a Sestřičky odevzdalo předběžnou přihlášku na Letní táboření. Přitom je známým pravdilem, že čím větší počet nás bude, tím menší částky po vás bude Strážce Wampumu vymáhat.

Starý Vlk doposud neví pro kolik lidiček vlastně připravuje hru na letní táboření.

Do **1.5. 2000** buď odevzdejte předběžnou přihlášku, nebo dejte alespoň vědět Starému Vlkovi.

V úterý **16.5. 2000** v 17.00 v klubovně na Tomáškově ulici v Brně proběhne **setkání účastníků** Letní expedice a jejich **rodiců** s náčelnictvem kmene. Na schůzce budou předány *závazné přihlášky* a budou upřesněny pokyny k letní expedici.

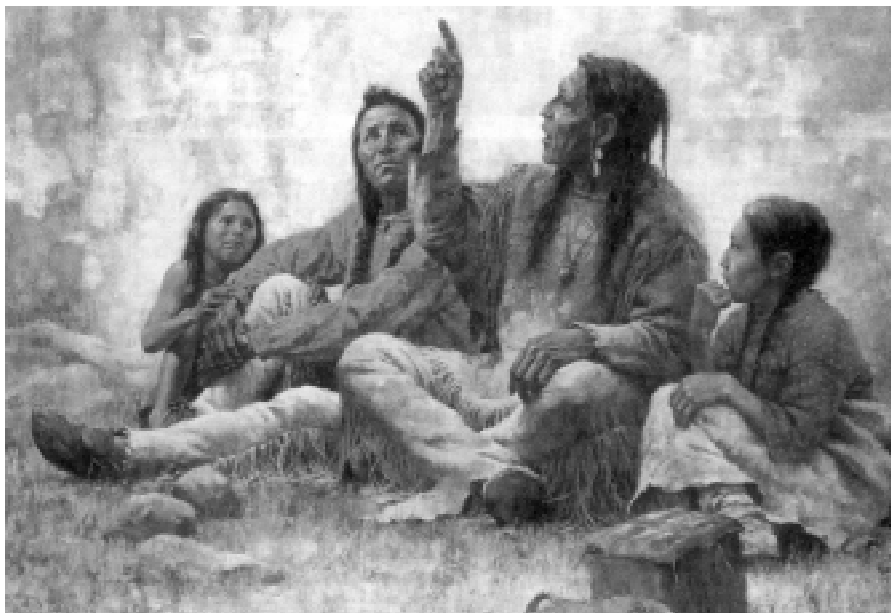
Účast rodičů dětí do 15 let nutná!

P.S.

Několik míst pro děti je dosud volných, tudíž kamarádi jsou zváni.

PŘEDBĚŽNÁ PŘIHLÁŠKA	
Termín:	na XI. Letní expedici Vlků - pochod 26.7. - 3.8.2000
Jméno a příjmení:	MARTINA ŽARTOVÁ
Rodné číslo:	245706 / 3757
Adresa:	VEJE TOV 177
Telefon:	0501 / 465377
<i>Saibová</i> Podpis účastníka	<i>Salm</i> Podpis rodičů

1	Jaroslav	Suský	JH	25	Patrika	Hanušová	NZ
2	David	Urbánek	SG	26	Eva	Sedláková	Stráž
3	Tomáš	Novotný	JH	27	Dagmar	Vošmerová	
4	Dagmar	Sadílková	O	28	Jana	Špačková	
5	Tomáš	Mrkos	JH	29	Zdeněk	Petřica	
6	Vladimír	Vystrčil	B	30	Dagmar	Petrová	
7	Vladimír	Vystrčil	B	31	Michal	Sklenář	
8	Pavel	Vystrčil	B	32	Zuzana	Sklenářová	
9	Pavla	Maarová	NZ	33	Alžběta	Suská	
10	Martin	Kubín	JH	34	Jakub	Vošmera	
11	Petr	Bláha	Stráž	35	Ludmila	Nejzchlebová	
12	Lucie	Bugárová	ČČ	36	Klára	Nejzchlebová	
13	Věra	Sadílková	JH	37	Lucie	Nejzchlebová	
14	Iva	Soušková	JH	38	Daniela	Eliášová	
15	Jan	Rudý	JH	39	Michaela	Jansová	
16	Tomáš	Přichystal	ČČ	40	Josef	Šebek	
17	Kamila	Olešovská	O	41	Věra	Sadílková	JH
18	Karolína	Vašourková	O	42	Pavel	Sláma	SG
19	Martin	Višcor	JH	43	Martin	Trtílek	
20	Jan	Kubín	JH	44	Josef	Štefaňák	
21	Silvie	Petrová	ČČ	45	Radek	Daníček	
22	Kateřina	Mráčková	ČČ		Vlastik	Hanuš	
23	Tereza	Tučková	ČČ		Hana	Hanušová	
24	Helena	Petrová	ČČ		Tadeáš	Hanuš	

Stoupání na horu

300
VEL. POCT

VELKÝ ORL /
SAGHET / DRUHA

200
FOCT

ORL /
SAGHET / PRVA

100
VEL. POCT

VELKÝ
SAGHET / DRUHA

100
FOCT

SAGHET / PRVA

70
VEL. POCT

VELKÝ
ORL / SAGHET

70
FOCT

ORL / SAGHET /

48
VEL. POCT

VELKÝ SAGHET

48
FOCT

SAGHET

36
VEL. POCT

VELKÝ
ORL / SAGHET

36
FOCT

ORL / SAGHET

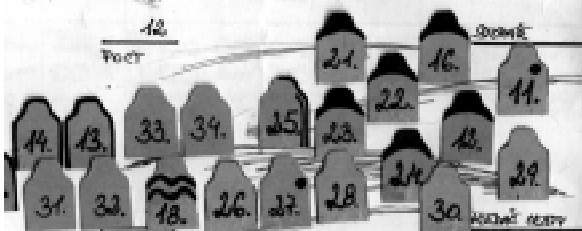
24
VEL. POCT

VELKÝ SAGHET

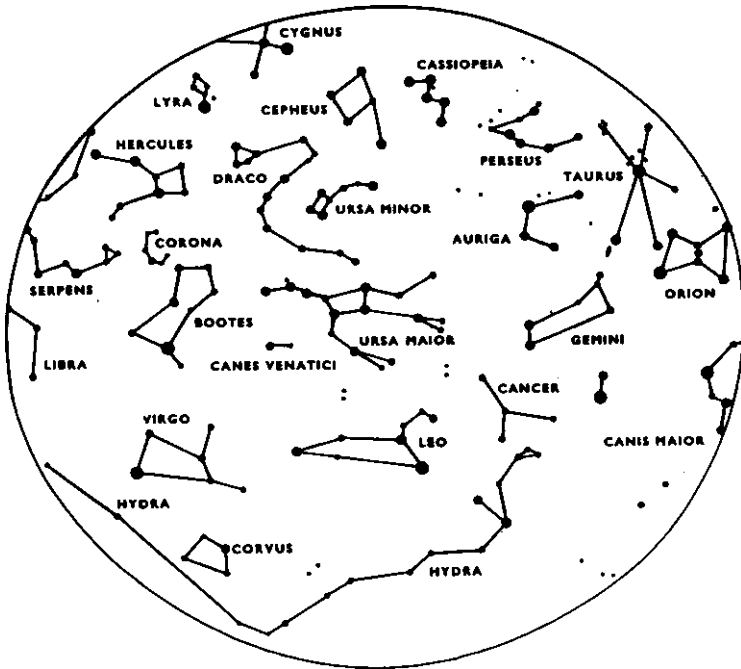
12
FOCT

SAGHET

Pomůcka ke splnění činu II A/4 - Poznej a urči 15 souhvězdí

Nabízíme vám hvězdnou mapu jarní oblohy, která vám může posloužit například při výpravě do Viničných Šumic. Mapa je použita z knihy Naše souhvězdí vydané v edici OKO jako svazek číslo 33.

Legenda:

Serpens - Had

Libra - Váha

Hercules - Herkules

Corona - Jižní koruna

Bootes - Honák

Canes Venatici - Honící psi

Virgo - Panna

Hydra - Vodní had

Cygnus - Labuť

Cepheus - Keфеus

Draco - Drak

Corvus - Havran

Ursa Minor - Malá medvědice

Ursa Maior - Velká medvědice

Leo - Lev

Cassiopea - Kassiopėja

Perseus - Perseus

Auriga - Vozka

Gemini - Blíženci

Cancer - Rak

Taurus - Býk

Orion - Orión

Canis Maior - Velký pes